

Heartland

Lauren Brookeová

Po bouři

 CPRESS

Heartland

Po bouři

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lauren Brookeová
Heartland: Po bouři – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Heartland

Lauren Brookeová

Po bouři

 P R E S S

Zvláštní poděkování
Lindě Chapmanové

Kapitola první

Amy ji zahlédla, jak otevírá dveře dodávky, a pokusila se na ni zakřičet, ale žádná slova z ní nevyšla. Chtěla ji zastavit, ale nemohla se ani pohnout. Jen vyděšeně sledovala, jak její matka strčila klíč do zapalování a nastartovala motor.

A potom se sen proměnil.

Najednou seděly v dodávce obě. Přívěs za nimi se otrásal, jak kolem sebe hnědák vyděšeně kopal. Amy se snažila probudit, ale sen ji nechtěl pustit. Byla uvězněna v noční můře, kterou prožívala znovu a znovu, noc co noc.

Marioniny ruce pevně svíraly volant. „Tohle je šílený,“ zamumlala a jasně modrýma očima pohlédla na Amy. „Neměla jsem se nechat přemluvit.“

„Mami!“ zavzlykala zoufalá Amy. „Zastav! Prosím tě, zastav!“

Marion ji ale neslyšela.

Temnou oblohu ozářil další blesk a burácení hromu na chvíli přehlušilo řinčení kopyt v přívěsu.

Když se na silnici před nimi začaly rýsovat vysoké stromy, kymácející se v prudkém větru, začala Amy křičet. Větve se nakláněly přes střechu auta, škrábaly a boučaly do střechy přívěsu. Po zdánlivě nekonečném vrzání a praskání dřeva se ozval hrom tak hlasitý, jako by nad jejich hlavami někdo vystřelil z děla. Najednou přímo před nimi začal ve zpomaleném záběru padat strom...

„Ne!“ vykřikla Amy. „Mami!“

„Amy! Amy, vzbud' se!“

Amy najednou ucítila, jak s ní někdo třese. Pomalu otevřela oči. Ležela na tvrdé dřevěné podlaze a nad ní se skláněl dědeček, čelo svráštěné obavou.

„Dědo,“ zamumlala Amy zmateně.

Vdechla slabou, ale známou vůni parfému. Ze zdí na ni hleděly fotografie koní. Byla v matčině ložnici. Přes židli visel přehozený kabát, přímo tam, kde ho v den nehody máma nechala. Kartáč na vlasy na toaletním stolku pokrývala jemná vrstva prachu a ve štětinách hřebenu bylo zachycených několik blondatých vlasů. Za těch šest týdnů od oné osudné bouřlivé noci, kdy Marion Flemingová zemřela, se v místnosti nic nezměnilo.

Při pohledu na všechny její věci se Amy sevřelo srdce. „Co tady dělám?“

Jack Bartlett pohlédl na zmatený výraz ve tváři své vnučky. „Neboj se, беруško,“ snažil se ji rychle uklidnit. „Asi jsi byla náměsíčná.“

„Zdál se mi hroznej sen.“ Amy si pročísla rukou své tmavé, zpocené vlasy a pomalu se zvedla ze země. Místnost na ni působila stísněným a tichým dojmem.

„No tak, už je po všem,“ utěšoval ji dědeček. „Pojď, doprovodím tě do tvého pokoje,“ řekl a objal ji kolem ramen.

V tu chvíli se dveře do ložnice otevřely. Ve dveřích stála Lou, Amyina starší sestra. „Co se tu děje?“ zeptala se rozespale a rukou si prohrábla své krátké plavé vlasy, celé rozčuchané ze spánku. „Slyšela jsem křik.“

„Všechno je v pořádku,“ odpověděl jí rychle Jack a vedl Amy ke dveřím. „Amy měla noční můru a byla náměsíčná.“

„Ach, Amy,“ zamumlala Lou a rychle přešla ke své sestře.

„Jsem v pohodě,“ zamumlala Amy, odtáhla se od dědy a protlačila se kolem Lou ven ze dveří. Chtěla odtud co nejdříve pryč. Myšlenka na to, že se maminka už nikdy nevrátí, byla příliš děsivá.

Děda a Lou ji doprovodili až ke dveřím jejího pokoje a dědeček něco Lou pošeptal. Peřina na posteli byla chladná, Amy ji ale přesto přes sebe rychle přetáhla.

Lou pak souhlasně přikývla. „Uvidíme se ráno,“ rozloučila se tiše s Amy a odešla.

Dědeček vešel do pokoje a posadil se na okraj Amyiny postele.

„Jsem v pořádku, dědo,“ zamumlala Amy. „Už můžeš jít zase spát.“

„Chvíli tady s tebou zůstanu,“ odpověděl jí děda.

Amy byla příliš vyčerpaná a nechtěla se hádat. Lehla si zpátky do postele, jenže když zavřela oči, noční můra se jí znovu promítla před očima. Snažila se ji zahnat, ale nešlo to.

„Dědo,“ zašeptala a rychle otevřela oči.

„Neboj se, jsem tady,“ usmál se na ni děda něžně a poladil ji po vlasech. „Snaž se usnout, beruško.“

Když se Amy ráno probudila, dědeček už byl pryč. Jako každý den ji zaplavila naděje, že posledních šest týdnů bylo pouhým snem. Když ale spatřila jemné paprsky raního slunce, které prosvítaly přes závěsy, realita ji zasáhla s ledovou jistotou – máma byla mrtvá a byla to její chyba.

Amy se na posteli posadila, pokrčila kolena a objala si je pažemi. Kdyby se ze stodoly nesnažila zachránit Spartána, kradeného hnědáka, kterého tam zavřeli Mallenovi, tak by maminka nikdy s přívěsem nevyjela a k nehodě by nikdy nedošlo. To Amy žadonila, prosila svou matku, aby ho jely zachránit. Srdce jí sevřel odporný pocit viny.

Rychle vylezla z postele, natáhla si staré odrbané lalcové kalhoty a roztáhla závěsy. Z okna své ložnice viděla nejen na přední stáj Heartlandu, ale i na pastviny a výběhy plné koní, kteří líně nasávali sluneční paprsky v tichu brzkého rána. Amy překročila oblečení a časopisy, které se válely na podlaze, a spěchala dolů. Rozhodla se jít ven a začít pracovat ve stájích a na dvoře. Nechtěla na maminku myslet. A už vůbec ne na to, co ji dnes čeká.

Později toho dne si Amy v jednom z boxů v přední stáji oprášila kalhoty, ze kterých na čerstvou podestýlku popadala stébélka slámy. V hřejivém odpoledním slunci, které prosvítalo dovnitř, se vznášely a tančily částice prachu. Pomyslela na Spartána, který má box už od zítřka obývat. Na okamžik si téměř přála, aby byla nemocná. Tak by tomu alespoň nemusela čelit. Život je tak nespravedlivý.

„Už jsi skončila?“ nakoukl přes nízké dveře do boxu Tyler, sedmnáctiletý ošetřovatel z Heartlandu. Musel poznat, že není tak úplně v pořádku, protože okamžitě znepokojeně sraštil obočí. „Amy? Jsi v pohodě?“ zeptal se a vešel dovnitř.

Amy přikývla, ale nic neodpověděla. Bála se, že ji zradí hlas.

„Na co myslíš?“ zeptal se Tyler tiše a pomalu se rozhlédl kolem. „Na Spartana?“ Amy znovu přikývla. „To bude v pohodě,“ usmál se na ni a soucitně jí stiskl ruku. „Uvidíš.“

Najednou se otevřely zadní dveře domu a z nich vykoukl Jack. „Amy! Tyler!“ zavolal na ně Jack. „Měli bychom vyrazit.“

„Už jdeme!“ zakřičela na něj Amy.

„Musím se ještě rychle převlíct,“ vyhrkl Tyler. „Potkáme se za chvíli vevnitř?“ zeptal se, a aniž by čekal na odpověď, utíkal ven ze stáje.

Amy za sebou zavřela dveře boxu a naposledy se po něm rozhlédla. Zítra tam bude stát nádherný hnědák. Bude koukat přes dveře boxu a očekávat, že se o něj budou starat jako o ostatní koně na Heartlandu. Amy se

zachvěla. Koho se to snaží přesvědčit? Spartán pro ni nikdy nebude stejný jako ostatní koně.

Pomalou došla k bílé natřenému domku a zadními dveřmi vstoupila dovnitř. Děda a Lou si v kuchyni potichu povídali. Oba byli oblečení do černých šatů. Na stole ležela velká kytice bílých lilií svázaných černou stuhou. Vzduch po nich nasládl a ztěžkl.

„Měli bychom už vyrazit,“ obrátil se na ni Jack. „Řekl jsem Scottovi, že se tam s nimi potkáme o půl šesté.“

Amy přikývla. „Jenom se rychle převlíknu,“ odpověděla mu a zamířila ke schodišti.

Když vešla do svého pokoje, popadla kartáč, rychle si pročísla své tmavé kaštanové vlasy a pak si je zručně stočila do jednoduchého drdolu. Laclové kalhoty a tričko odhodila na zem, natáhla na sebe dlouhé černé šaty bez rukávů a pak pohlédla do zrcadla, které stálo na toaletním stolku. Z odrazu na ni zíraly smutné šedé oči a bledý obličej.

Pohled jí padl na zarámovanou fotografii její maminky, která stála na stolku. Pomalu ji vzala do ruky. Byla to jedna z jejích nejoblíbenějších fotografií. Maminka na ní s velkým úsměvem na tváři hladila Pegase u brány

jízdrny. Tyler ji vyfotil jen pár týdnů před tou nehodou. Amy zabořilo u srdce.

„Amy!“ volala na ni Lou ze schodů.

Amy položila fotografii zpátky na stůl, popadla z něj kousek papíru, rychle ho složila a strčila jej do kapsy.

Lou stála dole u schodiště a její tvář byla napjatá. „Jsi připravená?“ zeptala se s britským přízvukem, který získala na internátní škole v Anglii, kde studovala.

Amy si pohrávala s kouskem papíru v kapse. „Jo, můžeme jít.“

Společně vešly do kuchyně, kde už stál nachystaný Tyler, oblečený v bílé košili a černých kalhotách. Dlouhé tmavé vlasy si sčesal dozadu. Když si jí všiml, v zelených očích se mu mihlo znepokojení. Amy se na něj na oplátku slabě usmála.

Jack otevřel zadní dveře a na všechny se obrátil: „Můžeme?“

Na hřbitov jeli mlčky. Když tam dorazili, na parkovišti na ně už čekal Scott Trewin, místní veterinář, a jeho mladší bratr Matt.

„Ahoj,“ pozdravil Matt tiše Amy, když vystoupila z auta.

Matt a Amy spolu chodili na střední školu a byli dobří přátelé. V minulosti Matt několikrát naznačil, že by měl zájem o to, aby se stali více než jen dobrými přáteli, ale dnes v jeho tváři Amy neviděla nic jiného než přátelskou obavu a soucit. Vřele se na ni usmál. „Jak se ti daří?“

Amy přikývla. „Jde to.“

Když vyrazili z parkoviště, přemýšlela nad bohoslužbou. Ten den ráno byl položen mámin pamětní kámen a Amy chtěla využít příležitosti a rozloučit se. Oficiální pohřeb se konal už před šesti týdny, jen pár dní po nehodě, jenže to Amy ještě stále ležela v bezvědomí v nemocnici.

Po chvíli dorazili do stinného koutu hřbitova, kam dnes ráno položili Marionin náhrobní kámen. Nalevo stál starý náhrobní kámen, na kterém ležely pár dní staré květiny. Dědeček na něj pohlédl, pomalu k němu přešel, něžně ho pohladil a zavřel oči.

Byl to hrob manželky Jacka Bartletta, Amyiny babičky, která zemřela před více než tříadvaceti lety, ještě než se narodila Lou.

Po chvíli se děda vrátil k ostatním a nervózně si odkašlal. „Díky, že jste přišli. Jak všichni víte, dnes jsme tady, abychom se rozloučili s Marion.“ Pomalu se rozhlédl. „S dcerou, matkou, přítelkyní. Každý z nás na ni má své

vlastní, jedinečné vzpomínky. Uměla nás rozesmát, sušila nám slzy, naslouchala nám, pomáhala, radila a milovala nás. S velkou vášní se starala o koně, kteří potřebovali její pomoc. Všechny na Heartland přijala a časem je i uzdravila. Láska, kterou Marion pro všechny měla, neznala hranic a já jsem moc hrdý na to, že byla mou dcerou.“

Zatímco děda mluvil, Amy se dívala na světle šedý náhrobek. Půda kolem něj byla ještě čerstvá, mírně provlhlá a na hrobě se hromadily květiny. Na dědečkova slova se nemohla vůbec soustředit, jako by se jí nijak nedotýkala. Suchýma očima zírala na nápis na kameni a znovu a znovu četla jméno své matky, rok jejího narození i její smrti. Nápis vybrali společně s Lou a dědou. Stálo na něm:

Necht' její duše již navždy spočine na Heartlandu.

„Amy,“ oslovil ji dědeček a přerušil tak proud jejích myšlenek. „Přečteš nám báseň, kterou jsi vybrala?“

Amy přešla k hrobu, poklekla a položila na něj lilie. Poté se pomalu zvedla ze země a postavila se vedle Lou, která jí se slzami v očích pevně stiskla ruku. Amy vytáhla z kapsy kousek papíru a rozložila jej.

„Máma tuhle básničku měla moc ráda,“ zašeptala Amy. „Měla ji připnutou na zrcadle v ložnici. Dostala ji od táty, když jí poprvé umřel kuň. Je od Lea Markse a jmenuje se *Život, který mám*.“ Shlédla na zmuchlaný papír a začala číst:

*„Život, který mám,
je všechno, co mám,
a život, který mám,
je tvůj.“*

Amy pohlédla na ostatní. Lou se snažila neplakat moc nahlas a děda si otíral oči. Amy čekala na vlastní slzy, ale ty nepřicházely. S otupělou myslí, zato však jasným hlasem četla dál:

*„Láska, kterou mám,
k životu, který mám,
je tvá, jen tvá a tvá.
A až věčným spánkem budu spát,
odpočívát budu navždy,
ničeho nemusíš se bát,
snad míru dojde každý,*

*a má klidná léta na travnatých lukách
budou tvá, jen tvá a tvá.*

Ticho přerušil hlasitý vzlyk Lou. Amy se cítila zoufale. Proč nic necítí? Proč nebrečí? Pomalu přešla k hrobu, dotkla se pamětního kamene a zašeptala: „Sbohem, mami. Heartland to zvládne, to ti slibuju.“

Děda k ní přistoupil a položil jí ruku na rameno. Otočila se a on ji políbil na čelo. Chvilí zůstali tiše stát.

Když se vraceli na parkoviště, všichni byli zamyšlení. „Jsi v pořádku?“ pohlédl Tyler na Amy.

Amy si byla jistá, že je překvapený. Určitě čekal, že bude plakat. Neuměla nic držet v sobě a hlasitě dávala najevo své názory a pocity. Tohle ale nebylo vědomé rozhodnutí, Amy chtěla plakat, opravdu. Jenže jí v tom něco bránilo. „Jsem v pohodě,“ odpověděla mu. „Díky, žes přišel,“ usmála se na něj vděčně.

„No to je jasné,“ potřásl Tyler hlavou. „Díky tvojí mámě jsem uvěřil tomu, že se můžu prací s koňmi živit. Skončil jsem se střední, protože jsem se od ní chtěl učit. Naučila mě spoustu důležitých věcí, který by mě škola nikdy nenaučila...“ Tyler se bez Marion cítil ztracený

a v jeho hlase to bylo poznat. „Nemůžu uvěřit, že už tady není,“ vydechl zmateně.

Amy ho vzala za ruku a on ji pohladil.

„Amy!“ zavolal na ni Scott. Tmavovlasá dívka leknutím nadskočila a otočila se na něj. „Ta básnička byla krásná,“ usmál se na ni. „Už chápu, proč pro Marion tolik znamenala.“

„Děkuju,“ odpověděla Amy, pohlédla mu do tváře a rychle změnila téma, aby si nevšiml, že ještě neplakala. „Jak se má Spartán?“ Hned jak to jméno vyslovila, nervozitou se jí sevřel žaludek. *Spartán*. Hnědáka tak pojmenoval Scott.

„Je hodně znepokojenej,“ odpověděl jí. „Fyzicky je už zdravěj, ale po psychické stránce je pořád traumatizovaný. Je moc nervózní a na lidi opatrněj. Ta nehoda ho hodně zasáhla.“

Amy zaplavil pocit viny.

Scott na ni pohlédl a pokusil se ji uklidnit: „Ale ty to zvládneš, Amy. Jestli to někdo dokáže, tak jsi to ty.“

Další den ve tři hodiny odpoledne Amy čekala, až Scott doveze Spartána na Heartland. Lou a děda jeli zrovna nakoupit a Tyler měl den volna, takže jí přišel dělat

společnost Matt. Stáli na dvoře a Matt odkopl kamínek z cesty. „Scott by měl přijet každou chvíli,“ zamumlal a pohlédl na hodinky. „Říkal, že dorazí těsně před třetí.“

„Já vím,“ přikývla Amy nervózně. Srdce jí bušilo jako o závod při pomyšlení na to, že Spartana znovu uvidí. Byla moc ráda, že je tam Matt s ní. Sice nemiloval koně tak jako ona a nemohl úplně porozumět tomu, jak se cítí, ale vědomí toho, že není sama, jí pomáhalo.

„Víš něco o Soraje?“ zeptal se Matt.

„Minulej týden mi poslala dopis,“ podělila se o novinky Amy. Soraja Martinová je její nejlepší kamarádka. Odjela na celé léto na jezdecký tábor a Amy se po ní moc stýskalo. Nebyla vůbec zvyklá na to, že se nepotkávají každý den. „Myslím, že se tam dobře baví.“

„Kdy se vrátí?“

„Za tři týdny,“ odpověděla Amy. „Nemůžu se jí dočkat.“ Znovu nervózně pohlédla na hodinky. Kde ten Scott vězí? Že by ho něco zdrželo? Už by tady měl být.

Přešla k velkému šedému koni na konci stáje a pohlédla ho po hlavě. Láskyplně se k ní přitiskl a ona se na něj slabě se usmála. Bez ohledu na to, jak se zrovna cítila, Pegas ji vždycky chápal. Býval to kůň jejího otce, Tima Fleminga, jednoho z nejlepších jezdců parkuru na světě.